

[Østergaard.]

interesseret i at finde frem til en ordning, som det ærede medlem hr. Gøting på retsforbundets vegne kunne have tilsluttet sig, og ikke mindst fordi det er en principiel stilling, retsforbundet har til denne sag.

Den højtærede undervisningsminister mente, at jeg ikke helt ud tog konsekvensen af det, vi foreslog med en lånerafgift. Jeg forstod det på den måde, at det skulle have været et større beløb, for at det kunne komme til at virke. Men i den retning hører jeg til de beskedne og er af den opfattelse, at hvis vi ikke er i stand til at fordøje en lille mundfuld på dette område, er det ikke lettere at fordøje en større. Hvis ellers der er reel interesse — måske fra den højtærede undervisningsministers side — for, at det skulle være et større beløb, er vi afgjort tilhængere af en forhandling om det spørgsmål, men det er der vel ikke nogen mulighed for.

Den højtærede undervisningsminister nævnte den omstændighed, at der vedrørende fordelingen ikke var enighed mellem det ærede medlem hr. Weikop og mig. Nej, det er da egentlig såre naturligt, for det ærede medlem hr. Weikop repræsenterer nemlig en af de centralkommuner, som får det store tilskud; og når, som jeg også nævnte i mit første indlæg, et sådant forslag først er fremsat, er der jo ikke nogen magt på jorden, der kan reducere det, selv om det havde været rimeligt. Jeg mener fortsat, at det havde været rimeligere, om vi fremfor at tage skridtet fuldt ud havde bibeholdt en revisionsbestemmelse i loven.

Når vi har givet tilskud til et bibliotek efter de regler, vi har nu, har der naturligvis været en vis hensigt med det, og jeg føler anledning til her at citere, hvad undervisningsminister Hartvig Frisch udtalte i 1950, dengang dette problem også var til diskussion — det står i folketingets forhandlinger for 1949-50, sp. 1169 —:

„Jeg må jo indrømme, at det havde i og for sig for mig været en glæde, om jeg med hensyn til de større kommuner havde kunnet udvide rammerne, men det er en kendt ting, at der er et finansielt hensyn at tage, og at man må se i øjnene, at en sådan udvidelse nærmest ville have ka-

rakter af en udligning i forholdet mellem stat og kommune, som i sine virkninger ville strække sig ud over de simple biblioteksmæssige rammer“

Det var den daværende undervisningsministers udtalelser i 1950, og de kan vel ikke være helt irrelevante nu. Jeg mener, at grænsen skulle have været flyttet, og det foreliggende lovforslag vil jeg fortsat have lov til at betegne som utilfredsstillende. Den tilskudsordning, loven giver, kommer fortrinsvis de 6 store centralkommuner til gode og nogle få mellemstore biblioteker. Det store antal får i hvert tilfælde ikke nogen fordel af den.

Weikop: Jeg ved ikke, om nogen skulle have fået det indtryk af den højtærede ministers og den foregående ordførers tale, at jeg har plejet nogle almindelige, egoistiske interesser, fordi jeg er borgmester i Københavns kommune. Jeg kan ikke tænke mig, at der er nogen, der tror det om mig; det, som jeg har været inde på, var, at Københavns kommune skulle have det samme, som alle andre kommuner skulle have. Jeg er ikke kommet for at bede om mindre, men på den anden side har jeg heller ikke forlangt mere, og det er en retfærdighedshandling, der er sket.

Den højtærede minister mente, at der var forskel på det ærede medlem hr. Østergaards og min opfattelse, ligesom der også er forskelligheder i opfattelsen inden for mit eget parti; men jeg vil gøre opmærksom på, at inden for min gruppe er vi meget rummelige og ikke så ensrettede, som man f. eks. er det i regeringen i denne sag.

Det ærede medlem hr. Lysholt Hansen sagde, at vi ikke ville være med til, at børn skulle kunne låne på de voksnes biblioteker. Han sagde det meget skarpt og slog fast en gang til, at vi absolut ikke ville være med til at give forfattere eller oversættere noget mere af disse afgifter. Jeg har imidlertid ikke haft indtryk af, at det ærede medlem hr. Lysholt Hansen i udvalget har været inde på at stille forslag om, at forfattere og oversættere skulle have mere; men jeg har ikke spor imod, at det ærede medlem rejser disse spørgsmål mellem anden og tredje behandling, så kunne det jo være, at vi kunne blive enige